

Boekproeverij Vriendschap

BOVENBOUW

Binnen het thema vriendschap komen in de onderstaande boeken verschillende onderwerpen en aspecten aan bod: de rol van vriendschap in zelfontdekking, vertrouwen en verraad en vergeving. Elk verhaal biedt een kijk op hoe vriendschap de levens van de personages beïnvloedt en zelfs kan veranderen.

Lijsters

1

Zuurstofschuld Toine Heijmans

Leesniveau 4
Grote Lijsters
Vanaf 16 jaar

Avontuur Overleving
Bergsport

“ Er was geen maan die nacht op de Annapurna, zó zwart; Barts schreeuwen ging verloren in de striemende storm. De sneeuw was hard, bijna hagel, en joeg horizontaal over de berg. Ik was bang dat het tentdoek zou scheuren, hield mijn ogen dicht, als voor een verschrikkelijk ongeluk. Het lawaai, dat herinner ik me, niet wat zich daarachter verschool. Ik bleef liggen in de tent, weggedoken in mijn slaapzak – het was een dierlijke reactie, dacht ik achteraf, we waren daar allemáál dieren toen. Ik was sterk nog, maar niet in staat uit mijn slaapzak te kruipen, ik trok me verder terug in mijn leger en probeerde te verdwijnen. Het was angst, dat was het, die had me neergesabeld. Het was iets wat je daarbeneden niet kunt begrijpen. Het was geen beslissing – ik was niet meer tot beslissen in staat. Het was instinct. Bart stampte de tent uit, de maalstroom in; het licht van zijn hoofdlamp bescheen kort de ziedende sneeuw en hij verdween in het zwart en ik bleef alleen achter, vastgeketend aan mezelf. Misschien heb ik geschreeuwd die nacht, nutteloos. Misschien heeft iemand me gehoord. Er is niet veel over van mijn herinneringen – nee, dat is niet waar, ze zijn er wel maar ik kan er niet bij. Wat ik me herinner is eenzaamheid en pijn, het stuk hoesten van mijn longen. Het bulderen, het boosaardig rukken van de wind aan de tent, het verlangen naar rust. Hoelang het duurde weet ik ook niet meer, de tijd rekte zich daarboven uit en kromp ineen, maar Bart kwam terug en trok Lenny de tent binnen, hij was comateus, stervend, zijn gezicht was grijs, bijna gebalsemd. Bart maakte mijn slaapzak open en legde Lenny tegen me aan. Zijn kou greep me vast, zijn doodgaan, maar hij ademde nog. Ik durfde niet in zijn ogen te kijken, omarmde hem alsof ik graniet omarmde; uren lagen we in elkaar verstrengeld terwijl Bart sneeuw smolt en ons chocolademelk voerde, de tentstokken vasthield in de woedende windvlagen. Hij had Lenny gedesorienteerd teruggevonden onder een serac, in een klein hangend gletsjerveld met diepe breuken, omgeven door ijstorens. Lenny's handschoenen waren al uit, hij had ze netjes in zijn muts gevouwen. Bart schoof ze om zijn bevroren handen en trok hem mee terug onze wereld in. ”

Copyright @ Toine Heijmans en uitgegeven met een licentie van Uitgeverij Pluim

2

En ik herinner me Titus Broederland Auke Hulst

Leesniveau 4
Grote Lijsters
Vanaf 16 jaar

Broederschap Isolatie
Verlies

“ Ik denk dat we ons er altijd bewust van zijn geweest dat we anders waren, juist door onze sterke gelijkenis. Die hadden we immers nooit bij anderen gezien. Hoe het was om zonder evenbeeld te zijn, konden we ons maar moeilijk indenken. Was dat de ware eenzaamheid? Vader, bijvoorbeeld, had drie jongere broers die in niks op hem leken en niks van hem wilden weten. Die hebben we misschien twee keer in ons leven gezien – ze bleven beide keren kort en gingen niet eens zitten. ‘Het is wel mijn bloed,’ zei vader, toen ze weer vertrokken waren. Wij keken elkaar aan. Werkelijk? Het leek alsof ze de hele tijd langs elkaar heen hadden gepraat. Wildvreemden. Een van mijn vroegste herinneringen is aan een spel dat we ‘Spiegels’ noemden, hoewel het niet een spel was dat je kon winnen. We zullen drie, vier jaar oud zijn geweest. Als we spiegelden namen we tegenover elkaar plaats in kleermakerszit – dat kon in de bedstee zijn, op de veranda, of op de houten vloer. Ik haalde mijn linkerhand door mijn blonde haar, Titus haalde zijn rechterhand door het zijne, maar net een fractie later. Hij trok zijn neus op, ik de mijne. We staken elk een hand uit en drukten de handpalmen tegen elkaar, duim op duim, pink op pink. Bliezen onze wangen vol. We reageerden steeds sneller, tot elke beweging en elke gezichtsuitdrukking samenvloeide. Ik wist niet langer wie nu wie nadeed en ik zag dat Titus het evenmin wist. We waren één gedachte geworden. ”

Copyright @2016 Auke Hulst en uitgegeven met een licentie van Ambo | Anthos uitgevers